

[Arne Christiansen]

ne sanktioner ville skade de lande, der iværksætter dem, mere end de ville gavne bestræbelserne for at løse Sydafrikas raceproblemer.

I lighed hermed havde venstre gerne set, at Danmark havde stemt imod FN-resolutionen, der fordømmer politisk, diplomatisk, økonomisk og militært samarbejde med Sydafrika. Dette resolutionsforslag i FN er en genganger fra tidligere år. I fjor stemte Danmark imod, men i år, hvor resolutionen er skærpet på en række områder, da valgte vi at undlade at stemme – til trods for at resolutionen var skærpet på en række punkter. EF-landene bortset fra Danmark stemte imod, da den var oppe i 4. komité, og vi må gå ud fra, at der sker det samme, når den kommer for på generalforsamlingen. Ved at undlade at stemme undlader Danmark også at tage afstand fra grove beskyldninger mod sine EF-partnere. Her er et af de steder, hvor vi burde sætte europæisk holdning over demonstrativ nordisk enighed. Det ville ikke på nogen måde skabe tvivl, hverken om Danmarks traditionelle Afrikapolitik eller om vor nordiske holdning.

Jeg skal herefter vende mig fra de fjerne til de mere nære problemer, som naturligt må optage os som danskere, og som også burde være grundlæggende for de udenrigspolitiske synspunkter, vi anlægger. Må jeg dog her indskyde, hvad jeg også strejfedes for et øjeblik siden, at venstre ikke hermed har underkendt vore forpligtelser over for udviklingslandene, tværtimod. Vi har altid været og vil også fortsat være parate til at tage deres problemer op og hjælpe med henblik på konstruktive løsninger, men vi erkender, at forudsætningen er dels orden i eget hus, dels et fornuftigt, fredeligt og fremadrettet forhold til vor nærmeste omverden.

For ikke at springe fra de meget fjerne horisonter til de nærmeste vil jeg gerne minde om værdien af en balanceret løsning i et af verdens brændpunkter, i Mellemøsten. Uden overfortolkning bør det hilses med tilfredshed, at en dialog er på vej mellem Ægyptens Sadat og Israels Begin – ja, vel begynder inden for nogle ganske få timer. Så længe de forhandler, så slås de ikke. En positiv udvikling mellem disse to bør også smitte af på andre stater i området, hvor meget de end protesterer i netop disse timer. Udviklingen bør mane til overvejelse, før hasti-

ge beslutninger træffes f. eks. om PLOs tilstedeværelse ved Genèveforhandlingerne.

Det må også være rimeligt at understrege, at for Danmarks vedkommende må FN's resolution 242 fortsat være basis for vor Mellemøstenpolitik, men at vi i dette spørgsmål vil nå længst ved at være i overensstemmelse med såvel de nordiske lande som vore EF-partnere. I forbindelse med Mellemøstenproblematikken noterer jeg med tilfredshed, at udenrigsministeren vil bidrage til at afhjælpe den følelse af isolation, som Israel med voksende hyppighed giver udtryk for.

I Beograd vurderes i denne tid de foreløbige resultater af Helsingforskonferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa. Det er sagt, at Beograd ikke er en endestation, men kun en mellemstation i den afspændingsproces, som virkeliggørelsen af slutakten fra Helsingfors må siges at være. Det er næppe for stærkt sagt, at spørgsmålet om menneskerettighederne er kommet i søgelyset som følge af slutakten, og det er her de grundlæggende individuelle frihedsrettigheder, der er tale om. De er forudsætningen for sociale og økonomiske rettigheder; derfor kan disse sidste ikke gives forrang for basisfrihederne, som man måske kan få indtryk af det, bl. a. af en passus i udenrigsministerens redegørelse. Måske var det næppe det, Sovjet som en af initiativtagerne havde ventet, men en udvikling er sat i gang, og de vestlige demokratier har her en forpligtelse til på den ene side at holde underskriverne af slutakten fast på deres forpligtelser og på den anden side ikke at overspille situationen, så at spæde spirer kvæles af kold konfrontation.

Jeg synes, det er værd at notere, at den fællesoptræden, der finder sted fra vesteuropæisk side ved opfølgingskonferencen i Beograd, giver udtryk for enighed om hovedsynspunkterne, og i denne forbindelse bør fremhæves, at denne fælles holdning ikke mindst skyldes de mange og omfattende rådslagninger, der om disse emner har fundet sted i Europarådet, der som en af de ældste europæiske institutioner i dag mere og mere bliver forum for drøftelser mellem de ni i EF og de ti udenfor – der snart bliver til 11, idet Spanien jo nu er indbudt til at indtræde i Europarådet. Det er rigtig, når Danmark ved adskillige lejligheder har gjort opmærksom på i forbindelse med CSCE, altså konferencen om sikkerhed og samarbejde i Euro-